

HOTEL TE KOOP

Een klucht in drie bedrijven

door

HENK ROEDE

Vlaamse bewerking: Rudi Buto

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V. – 2000 Antwerpen

Tel: 03 366 44 00

E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **HOTEL TE KOOP** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **HENK ROEDE ; Vlaamse bew.: Rudi Buto** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Copyright: © 2024 Toneelfonds J. Janssens bv

Internet: www.toneelfonds.be

E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij **TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen**

Telefoon 03 366 44 00

Website: www.toneelfonds.be

Email: rechten@toneelfonds.be

IBAN: BE37 3631 4081 3728 BIC: BBRUBEBB

Geen enkele andere instantie dan TONEELFONDS JANSSENS heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering:

Aankoop van minimaal 12 tekstboekjes bij de uitgever.

Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be.

Zie ook de brief, welke u bij aankoop van de scripts heeft ontvangen (tevens bewijs van aankoop tekstboekjes bij uitgever), of informeer ons via de mail/per post. Bij vragen kunt u bij ons informeren. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens. Eventueel extra voorstellingen dienen uiterlijk 1 dag voor de dag van de opvoering te worden aangegeven.

U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Aanvraag vergunning tot HER-opvoering(en):

1. Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be of via de mail/per post met uw gegevens naar Toneelfonds Janssens. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens

2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% boete worden verhoogd. Het tarief wordt met boete verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen vier weken voorafgaand aan de voorstelling. Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten NEDERLAND: I.B.V.A. HOLLAND BV, afd. Auteursrechten, Postbus 363, 1800 AJ Alkmaar Telefoon (072) 5112135 – info@ibva.nl. Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONAGES

(5à7 dames – 5à7 heren)

SIMON BOVENDIJK, eigenaar van het hotel

EMMA BOVENDIJK, echtgenote van Simon – mede-eigenares van het hotel, en nogal lui

PIET (Pedro), een wat oudere piccolo, maar die job is eigenlijk wat te zwaar voor hem aan het worden

GRIETJE, kamermeisje dat het altijd maar druk heeft

HANS GROOTHOF, directeur van een groot bedrijf die het hotel wil kopen

LAURA GROOTHOF, de vrouw van Hans Groothof

LOLA, secretaresse van Hans

NEL, vriendin van Laura Groothof

MARCEL, buurman die altijd loopt te zeuren (kan ook een buurvrouw zijn)

FRANKY, tuinman en niet de slimste vroeger van de klas

ALFRED, kok, maar of die job nu wel zo goed bij hem past (kan ook kokkin zijn)

MENEER CHATEAU, een zeer keurige en kritische gast

DECOR

Op het toneel staat een achterwand met daarin de voordeur van het hotel en aan de rechterkant een barretje en aan de linkerkant een raam, met daarvoor een balie. Aan de linkerkant staat een wand en daarin (bij het toneel) zit een deur van de bezemkast en een deuropening er naast (naast de balie) waar nog een paar treden van een trap zichtbaar zijn. Aan de rechterkant staat een wand met daarin een deur naar de keuken en een deur naar het restaurant. Voor op het toneel is een zithoekje. Alles ziet er een beetje oud uit.

EERSTE BEDRIJF

(Meneer Chateau komt door de voordeur het podium op met een koffer in de hand. Emma hangt wat in het zithoekje een blaadje te lezen. Meneer Chateau loopt naar de balie en ziet ondertussen Emma zitten, maar Emma reageert niet.)

MENEER CHATEAU: Ehum! *(geen reactie)* Eeeehummmmm!! *(Emma reageert echter helemaal niet. Vervolgens slaat Meneer Chateau op de bel op de balie)*

EMMA: Oei is mijnheer verkouden ?

MENEER CHATEAU: Nee, ik wens geholpen te worden!

EMMA: O... Jaja, kom zo. Even dat artikel nog lezen, het is juist spannend.

MENEER CHATEAU: Ja zeg! *(slaat nogmaals, maar nu veel harder op de bel)* Word ik hier nog geholpen of hoe zit dat!?

EMMA: *(staat op en loopt naar de balie, maar kijkt niet op vanuit haar blaadje)* Jaja, rustig maar, ik wist niet dat u gehaast was. *(Staat achter de balie)* Kan ik u helpen?

MENEER CHATEAU: Ik wilde graag een kamer.

EMMA: Hebt u gereserveerd?

MENEER CHATEAU: Nee, dat niet. Zit u vol?

EMMA: *(kijkt naar haar buik)* Vol? Neeeee! Hoe durft u!

MENEER CHATEAU: Excuseer mij, ik vroeg of het hotel vol zat

EMMA: Neee ! Maar het was wel gemakkelijker voor mij geweest als u had gereserveerd.

MENEER CHATEAU: Hoezo?

EMMA: Dan had ik mij kunnen voorbereiden dat ik moest werken vandaag. U komt zo ongeduldig binnen en maar drukken op dat belletje, ik heb mijne "Libelle" nog niet uit. *(blaast)* Maar goed, het is niet anders. Ik zal eens zien of ik een kamer heb.

MENEER CHATEAU: Maar het hotel zit toch nog niet vol.

EMMA: Neeeee, maar niet alle kamers zijn zo geschikt.

MENEER CHATEAU: Hoe bedoelt u?

EMMA: U wilt toch wel een kamer waar alles marcheert? En u wilt vast ook niet dat vannacht een stuk plafond naar beneden komt of een bed dat doorbuigt tot de grond.

MENEER CHATEAU: Eh... nee, liever niet.

EMMA: Wilt u ook een kamer met uitzicht?

MENEER CHATEAU: O, dat zou mooi zijn, ja prachtig!

EMMA: We hebben één kamer met uitzicht op... *(kijkt aandachtig in het boek)* een blinde muur... *(kijkt nogmaals)* of op de vuilcontainers.

MENEER CHATEAU: Onvoorstelbaar! Hoe is dit hotel ooit aan de 4 sterren gekomen die hier voor op de gevel staan!?

EMMA: Ha! Maar daar heeft mijne man voor gezorgd.

MENEER CHATEAU: Hoe dat?

EMMA: Hij is die gaan kopen in de Action. Een halve euro per stuk. Heel mooi, ook in het donker, dan lichten ze op. Ha! Hier heb ik een kamer voor u. Ja, ik denk dat deze nog wel kan. Aan één stopcontact hebt u wel genoeg denk ik, die in de badkamer NIET gebruiken hoor, ik denk dat dan uw haar vanzelf recht komt. Wat is uw naam?

MENEER CHATEAU: De heer Chateau.

EMMA: Zo, dat is wel een mooie naam, Ik zal de piccolo u naar de kamer laten brengen.
(pakt achter de balie een luchthoorn op een luchtdrukfles weg en drukt een keer goed op de hoorn, waardoor meneer Chateau schrikt)

MENEER CHATEAU: Wat doet u nu!

EMMA: Ach ja, hij is een beetje doof aan het worden hé.

(Onhandig strompelend komt piccolo Piet het trapje af. Beneden aangekomen is zijn broek iets afgezakt)

Hallo Piet, breng jij meneer en zijn koffers even naar kamer 112?

PIET: 112?!

EMMA: Meneer wil een kamer met uitzicht.

PIET: *(Snauwt tegen Chateau)* Ha! Mijnheer wordt bedankt.

MENEER CHATEAU: Hoezo?

PIET: Die kamer is helemaal op het bovenste verdiep!

CHATEAU: Dan nemen we toch de lift?

PIET: Welke lift? Hier is geen lift. Ik sleep hier al bijna veertig jaar de koffers die trap op. *(wijst naar de trap)* Loopt u maar even mee, dan breng ik u naar uw kamer.

(Piet neemt een sleutel van Emma aan, trekt zijn broek omhoog, pakt de koffers op en laat meneer Chateau voorgaan de trap op. Via de voordeur komt Simon op)

EMMA: Dag Simon, eindelijk want ik heb hier een pak werk!

SIMON: Dag Emma! Ik heb goed nieuws!

EMMA: En wat is het goede nieuws?

SIMON: Ik kreeg zojuist een telefoontje van iemand die belangstelling heeft het hotel te kopen!

EMMA: Eindelijk! Dat is fantastisch.

SIMON: Inderdaad, het heeft lang geduurd voordat er zich iemand meldde, maar aan één koper hebben we meer dan genoeg.

EMMA: Kunnen we eindelijk van een welverdiend pensioen gaan genieten! Al dat gestress van het managen van een hotel, dat valt niet mee.

SIMON: Het is natuurlijk nog niet verkocht.

EMMA: Als de koper dit mooie hotel ziet, is hij meteen verkocht.

(Op dat moment vallen al de koffers van meneer Chateau via de trap het podium op. Piet komt de trap af)

PIET: *(richting de trap/meneer Chateau)* Sorry sorry, gebeurt me anders nooit! *(in*

zichzelf) Nu ja niet dikwijls, tenminste niet elke dag... Er zijn ook niet elke dag koffers naar boven te dragen ...

(Dan gaat er een alarm af)

SIMON: O nee, het brandalarm weer.

(De deur van de keuken gaat open en Alfred de kok komt haastig binnengelopen (eventueel met rook vanachter de deur))

ALFRED: Sorry, aangebrande kip! Of haas. Ik weet niet precies wat ik uit de diepvries heb gehaald. 't Lijkt allemaal op elkaar en als het verbrand is, smaakt het ook hetzelfde.

(De voordeur gaat open en tuinman Franky komt binnengelopen. Hij duwt een grasmachine)

EMMA: Wat doe jij hier met die grasmachine Franky?

FRANKY: Ik ben klaar met maaien aan de voorkant van het hotel en moet nu aan de achterkant beginnen.

EMMA: Maar je hoeft hier toch niet te maaien?

FRANKY: Nee, maar dit is een kortere weg, anders moet ik helemaal rondgaan. Als je wil, zal ik dat tapijt in de keuken ook even onder handen nemen *(snuift dan eens in de lucht)* Eten we alweer aangebrande kip?

ALFRED: Denk jij dat het kip is? Het kan ook haas zijn.

FRANKY: Nee, die heb je gisteren laten aanbranden en dat rook heel anders. Wel spijtig, ik vind ze onaangebrand veel lekkerder.

ALFRED: Ik kan er ook niets aan doen, het zijn hele eigenzinnige kippen. Voordat je het weet, branden ze aan.

SIMON: Die kippen zijn al lang dood, dan kun je niet meer eigenzinnig zijn!

(Dan komt Grietje door de deur van het restaurant op en blijft in de deuropening staan)

GRIETJE: Zo, de tafels in het restaurant zijn weer netjes gedekt!

(Dan loopt Grietje verder het podium op en achter haar riem of iets dergelijks zit een punt van het tafellaken. Een enorm kabaal klinkt uit het restaurant wanneer ze het podium op loopt en het tafelkleed met zich meesleept)

EMMA: Maar Grietje toch! Kijk toch wat je doet!

GRIETJE: O, het tafelkleed is blijven hangen!

EMMA: *(Kijkt door de deur van het restaurant)* Het hele servies in honderdduizend stukken! Dat heb ik nog geërfd van mijn moeder, nietwaar Simon. Dat kan wel honderd jaar oud zijn.

FRANKY: Dan wordt het hoog tijd voor een nieuw.

SIMON: Emma, we zouden misschien wel een klein probleempje kunnen hebben bij de verkoop.

EMMA: Ik denk eerder vier probleempjes. *(kijkt naar het personeel)* Als dat maar goed komt, ik ben echt aan mijn pensioen toe...

SIMON: Mensen, goed dat we elkaar hier zo bij elkaar treffen, want ik heb een belangrijke mededeling.

FRANKY: *(doet of hij het weet)* Eindelijk gaan wij ons kerstcadeau krijgen.

SIMON: Nee, het gaat niet over de kerstcadeaus. Het gaat om het volgende...

FRANKY: Hoe? Krijgen wij dit jaar geen kerstcadeau?

SIMON: Het is helemaal niet de tijd van de kerstcadeaus! Nee, het volgende...

FRANKY: Maar we krijgen wel een kerstcadeau, maar dan met Kerstmis?

SIMON: Hou eens op over dat kerstcadeau. Ik heb...

FRANKY: *(tegen Alfred)* Ik heb zo'n vermoeden dat we geen kerstcadeau krijgen.

SIMON: Franky, ik word gek van jou..... en je kerstcadeaus.

FRANKY: Is het daarom we geen kerstcadeau krijgen?

SIMON: Hou onmiddellijk op over dat kerstcadeau! Als je nog één keer het woord kerstcadeau zegt, dan kun je dit jaar je kerstcadeau op je buik schrijven! Verstaan! Vandaag kreeg ik...

FRANKY: Ik hou onmiddellijk op over.. de... die eh... Ja, ik zeg al niks meer.

SIMON: Mooi! Ja, kan ik nu verder gaan met mijn verhaal?

GRIETJE: Op welke dag valt Kerstmis dit jaar?

ALFRED: Is dat niet ergens in december?

GRIETJE: O, goed dat ik dat weet.

FRANKY: Ja, dan kun je er rekening mee houden als je gaat winkelen. Het zou wel gemakkelijk zijn als je wist wat in zo'n kerst... ca... nee, ik zeg niks...

PIET: Wil je voortdoen alsjeblieft, want ik moet deze koffer nog naar boven brengen en dat zal heel wat tijd in beslag nemen. *(zucht)*

SIMON: Ja, ik zou wel willen, maar niemand laat mij hier uitspreken!

FRANKY: Hoe bedoel je?

GRIETJE: Sorry hoor.

PIET: Ik toch niet?

SIMON: *(die steeds weer probeerde te beginnen)* Hou eens op! Zo, en nu ben ik aan het woord! Ik kreeg vandaag een telefoontje van de heer Groothof. Meneer Groothof heeft belangstelling om het hotel te kopen. Zoals jullie natuurlijk wel wisten hebben Emma en ik al een tijdje geleden het hotel te koop gezet, omdat wij graag met pensioen willen.

EMMA: Ja, daar zijn we wel aan toe.

FRANKY: Stil nu even, laat de baas eens uitpraten.

PIET: Ja, toe, laat hem zijn uitleg doen!

SIMON: Meneer Groothof komt vandaag langs met een medewerker van zijn bedrijf om de omgeving en het hotel te bekijken.

EMMA: Ja, en dus is het heel belangrijk dat we een goeie indruk op deze twee mensen maken!

ALFRED: O, als dat alles is. Dat is geen probleem!

GRIETJE: Ja, die palmen we zo in.

PIET: Ik zou hem kamer 13 geven, direct hier boven.

EMMA: Waarom? Dat is niet onze mooiste kamer.

PIET: Nee, dat klopt. Maar dan hoef ik niet al die trappen op met de koffers.

ALFRED: Ik zal hem de specialiteit van het huis voorzetten!

FRANKY: Aangebrande kip?

(Meneer Chateau komt van de trap af)

MENEER CHATEAU: Waar blijven mijn koffers nu? En de deur van de kamer zit nog op slot.

PIET: Ja ja, ik kom al! Maar meneer hier is nogal lang van stof. Als hij nu eens alles in één keer vertelde.

SIMON: *(Cynisch)* Ja, het ligt ook altijd aan mij. Meneer Groothof kan elk moment aankomen. Hij belde vanuit zijn auto. Dus doe allemaal jullie best!

ALFRED: Ik ga meteen een paar kippetjes klaarmaken! Of hazen, ik laat me verrassen. *(loopt naar de keuken)*

PIET: Ik sleep eerst deze rommel even naar boven!

(Meneer Chateau is al weer verdwenen. Piet pakt een koffer en gooit die met een grote zwaai de trap op en doet dat ook met de rest van de bagage en gaat vervolgens zelf de trap op)

GRIETJE: Welke kamers krijgen de gasten? Dan maak ik ze nog even extra in orde!

EMMA: Doe dan maar kamer 13 en 15.

(Grietje neemt iets uit de bezemkast en gaat de trap op.)

FRANKY: *(leunt op de grasmachine)* Waar was ik eigenlijk mee bezig?

SIMON: Wat denk je zelf?

FRANKY: Geen idee, echt niet.

(Simon knikt naar de grasmachine, maar Franky reageert niet begrijpend. Dan wijst Simon nadrukkelijk naar de grasmachine. Traag kijkt Franky naar de grasmachine en heel langzaam daagt het) Aaaaah! Ik weet het weer. Dat tapijt moet even wat ingekort worden! (rijdt met de grasmachine het restaurant in)

SIMON: Als je dat maar laat!

EMMA: *(zucht)* Het wordt nog een zware dobber om een goeie indruk te maken op die man. Aan mij zal het natuurlijk niet liggen, maar het personeel wat we hebben....

SIMON: Ja, maar we moeten ons best voor hen doen. Ons personeel mag niet op straat komen te staan. Neem nu Piet, die komt met moeite toch nog steeds de trap op met de koffers, maar als hij thuis komt te zitten, dan kwijnt hij zeker weg.

EMMA: Ja, en Franky komt zo onnozel over... die vindt sowieso nergens nog werk.

SIMON: 't Is niet alleen dat hij onnozel overkomt. Hij is het ook. En dan hebben we nog Grietje.

EMMA: Ja, Grietje, schat van een meid, maar wel wat onhandig en gestrest. Ze heeft nog meer last van alle stress dan ik! En dan hebben we Alfred nog. Een lieve man, maar ja, met zijn kookkunsten zal hij ook niet snel ergens anders aan de bak komen.

SIMON: O wacht! Ik zag iemand voor het raam langs lopen, dat zal hem zijn! Snel, we moeten paraat staan!

(Simon en Emma fatsoeneren hun kleding en haar en gaan snel achter de balie staan. De voordeur gaat open en buurman Marcel komt binnen)

EMMA: *(teleurgesteld)* Ach nee, het is buurman "Marcel" maar. *(doet hem na)*

SIMON: O nee, wat heeft die nu weer te klagen.

MARCEL: Ik heb een klacht en je gaat er niet goed van zijn!

EMMA: Alweer? Jij hebt elke dag een klacht.

MARCEL : Nu moet je niet zo zagen hé Emma. Ik heb dus een klacht. Die taxi die zojuist een klant bij jullie heeft afgezet is tijdens het keren door mijn gazon gereden. En die heeft een heel diep spoor achtergelaten.

SIMON: En nu wil je weer de gebruikelijke schadevergoeding hebben?

MARCEL: Precies!

(Simon slaagt een zucht en loopt naar de bar. Marcel loopt er ook heen en gaat op een kruk zitten. Simon schenkt hem een borrel in)

SIMON: Hier is de schadevergoeding.

MARCEL: Eentje? 't Is wel een heel diep spoor hoor! En je kunt zorgen dat mijn gazon zo schoon is als vroeger.

SIMON: Ik stuur Franky wel even.

MARCEL: Die Franky van jullie? Alsjeblieft niet! Dan kan ik daarna terugkomen om nog een grotere schadevergoeding!

(Hans Groothof en Lola komen via de voordeur binnen. Simon en Emma staan achter de balie)

LOLA: Dus dit is nu de plek waar jij je zinnen op hebt gezet?

HANS: Precies! De perfecte plek voor mijn plannen.

LOLA: En mijn plannen... voor vannacht!

HANS: Jajaja!

SIMON: Welkom, welkom, in ons hotel!

HANS: U bent de eigenaar, die mij zowat smeekte om dit hotel te kopen? *(geven elkaar een hand)* Hans Groothof.

SIMON: Och, smeekte...? *(smekend)* O, ik hoop toch zo dat we er uit komen! Deze kans mag u echt niet aan u voorbij laten gaan! U had mij inderdaad aan de telefoon en dit is mijn vrouwtje "Emma".

HANS: Dit is mijn secretaresse mejuffrouw Tiggelaer.

(Simon schudt Lola de hand)

MARCEL: Zo'n medewerker wil ik ook wel!

EMMA: Dat is onze buurman, maar let maar niet op hem. Hij gaat net weg!

MARCEL: O ja?

EMMA: Ja!

HANS: Buurman?

SIMON: Eh... ja... maar hij woont kilometers verderop! Zult u nooit last van hebben.

MARCEL: Kilometers?!

(Emma werkt Marcel er via de voordeur uit)

Niet zo hard aan mijn blouse trekken, straks scheurt hij!

EMMA: Nee, ik kijk wel uit. Dan wil je weer schadevergoeding

SIMON: Welkom op deze prachtige plek. Een oase van rust.

LOLA: Het is hier inderdaad een dooie boel...

EMMA: Wij hopen dat u beiden een prettig verblijf mag hebben in dit schitterende hotel. We hebben de twee mooiste kamers voor u in gereedheid gebracht.

SIMON: Maar ook de andere kamers zijn natuurlijk schitterend!

LOLA: *(vragend aan Hans)* Kamers?

HANS: Eh.. hé hé, doet u ons maar samen in één kamer. Dat is veel voordeliger, nieuwe bezuinigingsmaatregelen van het bedrijf, ziet u... Economische crisis, etc. etc. weet u wel.

EMMA: Oh... één kamer dus... hmm...

SIMON: Ik zal onze piccolo Pedro even roepen.

EMMA: Pedro?

SIMON: *(met hand tegen de mond, omdat het alleen voor Emma bestemd is)* Piet natuurlijk, maar Pedro klinkt beter.

EMMA: Oh, natuurlijk! Pedro!

(Simon pakt de luchthoorn en geeft een behoorlijke stoot, waardoor Hans en Lola in elkaar krimpen)

Wilt u trouwens ook nog gebruik maken van ons voortreffelijke restaurant vanavond?

(Piet komt ondertussen van de trap af gehobbeld. Beneden angekommen trekt hij zijn inmiddels half afgezakte broek weer omhoog)

PIET: *(Tegen Simon)* Jullie moeten me niet zoveel laten dragen. Daar val ik veel te veel van af....

HANS: En wat staat er op de menukaart?

EMMA: We hebben vanavond lopend buffet, met waarschijnlijk kipproducten. En dan eigenlijk alleen maar kipproducten.

PIET: Smaken allemaal hetzelfde, altijd aangebrand. Daar zakt je broek gewoon vanaf.

SIMON: Pedro!

PIET: Wie? *(kijkt verbaasd om zich heen)*

SIMON: Pedro, dit is meneer Groothof. Hij is naar hier gekomen om dit hotel te kopen!

PIET: Ah... heel goed restaurant! Mensen komen van heinde en ver! Heerlijke kip, zoals je het nergens anders proeft. En daar is geen woord van gelogen!

HANS: Dan willen we graag voor twee personen reserveren voor vanavond.

EMMA: Ik geef het meteen door aan onze chef kok. Pedro, wil je deze mensen even naar kamer 13 brengen?

PIET: Pedro? O ja Pedro. *(tegen Lola)* Ah, u bent mevrouw Groothof?

HANS: Nee, dit is mijn secretaresse mejuffrouw Tiggelaer.

PIET: *(Met een knipoog)* Dus u bent nog altijd vrij?

EMMA: Piet!

PIET: Welke Piet? Ken ik die? *(probeert ondertussen alle koffers op te pakken, maar dat lukt niet echt. Ondertussen worstelt hij ook nog eens met zijn broek)*

EMMA: *(tegen Simon)* Help hem maar eventjes, anders gaat het straks weer helemaal fout! En geef hem een riem of zo!

SIMON: Dat is een goed idee, dan kan hij daarmee de koffers bij elkaar binden.

(Simon pakt één koffertje en laat Piet sukkelend met de rest en verdwijnt samen met Piet, Hans en Lola van het podium via de trap. Emma loopt naar de keuken en doet de deur open)

EMMA: Alfred, vanavond hebben we twee gasten in het restaurant en daar moet je extra goed je best voor doen!

(Alfred komt op via de keukendeur)

ALFRED: In de diepvries zat niets meer wat enigszins als vlees herkenbaar was. Dus ik had al een paar verse kippen gehaald!

EMMA: Mooi!

ALFRED: Eh... ja, maar het was mooier geweest als ze niet waren ontsnapt.

EMMA: Ontsnapt!

ALFRED: Ja, zojuist zaten ze nog in een doos hier in de keuken, maar die zat waarschijnlijk niet goed dicht.

EMMA: En hoeveel waren het er?

ALFRED: Een stuk of twaalf.

EMMA: O nee, en die lopen nu overal rond?

ALFRED: Niet allemaal hoor...

EMMA: Gelukkig.

ALFRED: ...sommigen kunnen vliegen.

(Franky komt via het restaurant weer met de grasmaaier het podium op)

FRANKY: Ik weet niet wat er met die grasmaaier is, maar als ik hem aanzet komen er allemaal pluimen uit.

ALFRED: Ah! Dan weet ik het wel. *(pakt de opvangbak van de grasmaaier en kijkt er in. Ondertussen komen er wat kippenveren uit als hij in de bak graait)* We kunnen de gasten vanavond gelukkig kip voorzetten. Hier zit er één in! Tenminste, wat er van over is.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 bestellen@toneelfonds.be

 03 3664400

**TONEEL
FONDS** **ANSSSENS**
Voor de juiste keuze